

Pet 915
7

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

X 776

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ.

ΤΟΥ ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ.

Τὸ πρῶτον μὲν συντεθείσα, ἢ μᾶλλον ἐρανισθείσα παρὰ

ΑΚΑΚΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ.

Δεύτερον δὲ ὕφει ἐτέρῳ συντεθείσα, καὶ διορθωθείσα παρὰ τοῦ ταπεινοῦ
ἐν Ἱερομόναχοις ΚΩΣΤΗ, καὶ Ἀρχιμανδρίτου τῆς Μεγάλης
Ἐκκλησίας τοῦ ἐκ Φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων.

Ἀξιῶσαι καὶ θερμὴ ἐπιμελεία τοῦ τιμιωτάτου καὶ λογιωτάτου

ΚΥΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Υιοῦ τοῦ μακαρίτου Ἀλεξίου τοῦ ἐκ κώμης Κλειτζοῦ
τῶν Ἀγράφων.

Ἐν ᾗ διατελεῖ πάνσεπτος καὶ ἱερὸς Ναὸς αὐτοῦ τοῦ

Ὁσιομάρτυρος θαυματουργοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Ψαλλομένη τῇ Θ'. Μαΐου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «Ο ΚΑΔΜΟΣ.»

Β. Π. ΣΕΚΟΠΟΥΔΟΥ.

Ὁδὸς Μαιζῶνος παρὰ τῇ Εὐαγγελιστρῇ.)

1875.

Ἀπόστολος τοῦ Ἀγίου.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ καθ' ἃ ἤκουσες παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων,
ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες κτλ.

(Ζήτει 26 Ὀκτωβρίου.)

Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλο-
μαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ,
γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. κλπ.

(Ζήτει 26 Ὀκτωβρίου.)

ΕΝ ΜΗΝΙ ΜΑΙΩ Θ'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ, ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. Δ'.

ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πᾶσαν ὑπερβὰς τὴν αἴσθησιν, καὶ πρὸς τὴν ἄνω ζωὴν,
μεταθείς τὴν διάνοιαν, λογισμῷ θεόφρονι, καὶ ψυχῇ μεγαλό-
φρονι τῆς εὐτελείας καὶ ταπεινότητος, τῶν ὁρομένων κατα-
πεφρόνησας· καὶ τὰ ἀόρατα, ὡς σοφὸς ἐπόθησας, τὸ τοῦ Χρι-
στοῦ, πάθος ἐκμιμούμενος, μάρτυς Νικόλαε. Δίς.

Πᾶσαν τῶν ἐχθρῶν τὴν ἐφοδον, καὶ διωκτῶν τὰς ὁρμὰς,
καταλύσας τῇ χάριτι, τὸν τῆς νίκης στέφανον, ἐνεδύσω πα-
νόλθιε· τῆς ἀκηράτου ἀγαλλιάσεως, καὶ τῆς ἀφράστου κα-
ταξιούμενος, θείας ἐλλάμψεως· ἔνθα νῦν γενόμενος, ἀμαρ-
τιῶν αἴτησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Πληρὴς γενναίου φρονήματος, σὺ τὴν πλευρὰν λογχευ-
θεῖς, καὶ τὴν χάραν τεμνόμενος, ὡς πρῶτον τὴν ἀσκησιν, ὧ
πολύτλα Νικόλαε· ἀνδρεϊστάτη γνώμη ὑπέρερες, τὴν μὴ δια-
πίπτουσιν, καὶ προορῶν, τὴν διαιωνίζουσιν μακαριότητα.

Δόξα, ἦχος πλ. Β'.

Εξέλαμψε σήμερον ἡ ἐνδοξὸς μνήμη σου, ὁσιομάρτυς
Νικόλαε· συγκαλοῦσα ἡμᾶς τοὺς φιλεόρτους, πρὸς αἴνεσιν
καὶ δόξαν Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ὅθεν καὶ προστρέχοντες
ἐν τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου, ἱαμάτων χαρίσματα λαμβά-
νομεν καὶ τὸν σὲ στεφανώσαντα Σωτῆρα Χριστὸν, ἀνυμνοῦν-
τες δοξάζομεν, καὶ σὲ κατὰ χρέος μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον ἦχος β'. οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Εχομέν σε πολλῶν, δοτῆρα χαρισμάτων, θεραπόν τοῦ Κυ-
ρίου· πληροῖς γὰρ τὰς αἰτήσεις, τῶν πίστει προστρέχόντων σοι.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Κάλλος τῶν ἀθλητῶν, εὐπρέπεια ὁσίων· χριστιανῶν ὁ φύλαξ, προσδέχου τὰς αἰνέσεις, τῶν πόθῳ εὐφημούντων σε.

Στίχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν, τὰ πλήθη συνελθόντα, ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων, Νικόλαον τὸν Νέον, πανηγυρίσωμεν.

Δόξα

Πανένδοξε Τριάς, ἐλέησον καὶ σῶσον, τοὺς πίστει τε καὶ πόθῳ λατρεύοντες οἰκτίρμον, θεοπρεπῶς τῷ κράτει σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη· Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, παρθένε τῆς προμήτορος.

Νῦν ἀπολύεις. Καὶ τὸ τροπάριον ἤχος Δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἄμισθος ἰατρός

Ζήτηι ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ.

Στίχοι

Κοινοὶ εἰς τὸν ἅγιον, φέροντες ἀκροστιχίδα τοῦ συγγραφέως.

Ἰησοῦ Χριστοῦ Ὁσιομάρτυς Μάκαρ,

Ὡς ἐξ ἐφ᾽ αὐτῆς κατ' ἡλίον ἐκλάμψας,

Σεπτῇ ἀθλήσει· Νικόλαε Τρισμάκαρ.

Ἡλιοειδῶς τὰς ζοφεράς μου φρένας.

Φώτισον ἵνα τὴν σὴν μνήμην ἐξάσω.

Ἄλλοι στίχοι.

Ὡς ἀπὸ τοῦ ἁγίου εἰς τὸν συγγραφέα, φέροντες ἀκροστιχίδα τὸ ὄνομα τοῦ Μάρτυρος.

Ναί, Μάρτυς πέλων τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων,

Ἰσχύω θερμαῖς δυτωπεῖν ταῖς πρεσβείαις,

Κτίσεως πάσης μόνον Παμβασιλέα,

Ὅπως λαμπρῶσιν αἱ ζοφεραὶ σου φρένες·

Λοιπὸν σπουδάσον τὰς ἀμαρτίας πλύναι,

Ἀπεχόμενος σαρκικῶν μολυσμάτων·

Ὅτι ὄφελος οὐδὲν ἐστὶν ἐξ ὕμνων,

Σῶμα καὶ ψυχὴν, ἣν μιαίνων τυγχάνης.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Στιχολογοῦμεν τὸ πρῶτον ἀντίφωνον· τὸ, Μακάριος ὁ ἄνθρωπος. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκ ἐκράξα, ἰστώμεν στίχ. ἡ· καὶ ψάλλομεν τῆς τυχούσης ἑορτῆς δ'· καὶ τοῦ ἁγίου δ'.

Ἦχος Α'.

Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ὕμνοις τιμήσωμεν, Νικόλαον τὸν Νέον, τὸν ἀσκήσει μὲν τὸν πρῶτον, εἶτα δὲ ἀθλήσει τὸν πτερνιστήν, καταβαλόντα διάβολον, καὶ συσπολίτην ὀφθέντα Μάρτυσι νῦν, καὶ ἀγγέλοις ἰσοστάσιον.

Ως ἀκαθαίρετον πύργον, ταῖς τοῦ ἐχθροῦ προσβολαῖς ἀναφανέντα ὄντως, ὀρθοδόξων τε σθένος, τεῖχος καὶ βεβαίαν, σκεπὴν ἡμῶν, τὸν Νικόλαον μέλψωμεν· ἵνα πρεσβεύῃ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Εφ᾽ ἅπαντα Ἑλλάς τε, χαῖρε καὶ χόρευε, καὶ τῶν Βουνένων τόπος, Νικολάου τοῦ Νέου· ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει, ἐκλάψαντος νῦν, καὶ πηγάζοντος θαύματα, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει εὐχριστῶν, καὶ Χριστὸν ἀγνῶς δοξάζουσι.

Πευρακτωθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος· Νικόλαε τρισμάκαρ, ἡδονὰς τοῦ σαρκίου, κατέσβεσας ἐμφρόνως, δρόσῳ σοφῆς, πόνων τῶν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀθλήσεως στέφει ὀραίσθεις, ἀγγέλων συνευφραίνῃ χοροῖς.

Διπλὴν χαρὰν ἐσχηκότες τῇ ἀναστάσει Χριστοῦ, καὶ τῇ ἀθλήσει σεπτῇ, τοῦ σοφοῦ Νικολάου· διπλοὺς οὖν καὶ τοὺς ὕμνους προσάξωμεν νῦν, καὶ θερμῶς ἀνακράξωμεν· σῶσον ἡμᾶς Πανάγιε Βασιλεῦ, Νικολάου ταῖς ἐντεύξεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'.

Δεῦτε ἐφ᾽ ἡμᾶς πλήθη καὶ ἐσπέρια· δεῦτε καὶ τοῖς στέματι τῶν εὐφημιῶν ἀναδήσωμεν, τὸν Ὁσὸν καὶ Μάρτυρα Νικόλαον, τὸν ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντα, καὶ τὴν πλευρὰν λογχευθέντα, κατὰ τὸν Δεσπότην Ἰησοῦν· ὑπὲρ οὗ τελευταῖον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, ἵνα αὐτῷ συναγάλληται, καὶ ἱκετηρίαν ποιῇται ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων αὐτοῦ τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν· τῆς ἑορτῆς. Εἵσοδος.
 Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.
 Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγε-
 τωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπά-
 τωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος
 ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύση-
 τέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο
 ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ
 οὐκ ἔσται πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα,
 ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες,
 καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμὶ, καὶ οὐκ ἔστιν
 ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέ-
 ψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς,
 ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν
 βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι· καὶ ἐλογί-
 σθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία συντριμ-
 μα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κο-
 λασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παι-
 δευθέντες, μεγάλα εὐεργετήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐ-
 τοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χονευ-
 τηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀ-
 ναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρι-
 νοῦσι ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύ-
 ριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀ-
 λήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις
 καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλε-
 κτοῖς αὐτοῦ.

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐ-
 τῶν· καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρά ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται
 τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους,

ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ
 τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆ-
 λον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν·
 ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρί-
 σιν ἀνυπρόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα.
 Ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐ-
 τῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὐστοχοὶ
 βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν
 ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥι-
 φήσονται· χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης
 ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς
 πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐ-
 ρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέ-
 φει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε·
 μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες
 πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη
 παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρά ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν, Ἰδιόμελα· ἦχος α'.

Οσιε καὶ Μάρτυς Νικόλαε· σὺ τοῦ ἀμνηχάνου κάλλους
 τοῦ Χριστοῦ ἀφιέμενος, ρέουσαν δόξαν, καὶ ἡδονὰς τὰς τοῦ
 σώματος ἐβδελεύω· διὸ ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει ὑπερεκλάμψας,
 ὡς Ἥλιος λάμπων παρίστασαι τῷ Χριστῷ, καὶ διηνεκῶς
 αὐτῷ πρεσβεύεις τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἦχος Β'.

Τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην τρίβον διοδεύσας, κατὰ τὴν
 φωνὴν τοῦ Δεσπότη, Παμμάρκα Νικόλαε· καὶ νηστεύεις καὶ
 κακουχίας, τὴν σάρκα καταμαράνας ὑπερφυῶς, τὸν δυσμενῆ
 τῶν ψυχῶν κατέρραξας· καὶ νῦν, μετ' Ἀγγέλων εὐφραίνῃ
 αἰοῖδιμε, τὸν Σωτῆρα δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, ἐκ παν-
 τοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων.

ἦχος Γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τοὺς ἀσκητικούς σου καὶ μαρτυρι-
 κούς πόνους πανσεβάσμιε· σὺ γὰρ ἐξ ἐώας ἐν Βουνένοις ἐλ-
 θῶν, ὡς κρίνον ἀσκητῶν καὶ ἀθλητῶν ὡς ἐν λειμῶνι ἐξήν-
 θησας· καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, πνοαῖς βασιάνων ποι-

κίλων, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι εὐωδιάσας, διδὼν καὶ ἡμεῖς, ὡς θερμὸν προστάτην σε κεκτημένοι, δεόμεθά σου ἐκτενῶς, ἵνα πρεσβεύῃς Χριστῷ, ὅπως ἴλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος Δ'.

Πηγὴν ἰαμάτων κεκτημένος, Ἅγιε Νικόλαε τὰς ἰάσεις ἐκάστοτε, τοῖς δεομένοις παρέχεις, ὡς ἀπείρων δωρεῶν ἀξιώθεις, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὐ καὶ τῶν παθημάτων κοινωνὸς γενόμενος, ἀσκηταῖς καὶ μάρτυσι συγχωνεύεις αἰώνια οἶδε γὰρ δοξάζειν τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ ῥηλικίοσιν ὡς ἔχων οὖν παρρησίαν μεγίστην πρὸς αὐτὸν, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα· Ἦχος πλ. α'.

Στίφη Ὁσίων καὶ Μαρτύρων, τὴν ἐνδοξον ἀθλήσιν Νικολάου τοῦ Νέου θαύμασαν, καταπλαγέντα τὴν ἀκλινῇ καρτερίᾳ αὐτοῦ. Χορὸν τε Ἀγγέλων ἐπεκρότησαν ἐξαισίως, καὶ παραλαβόντες τὴν αἰδίμον τοῦ Μάρτυρος ψυχὴν, μοναῖς παρισταμένη τῷ τρισακτίνῳ τῆς Τριάδος Φωτὶ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύει τοῦ λυτρωθῆναι, ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος. Καὶ νῦν· τῆς ἑορτῆς. Αἱ συνήθεις εὐχαὶ παρὰ τοῦ ἱερέως.

Εἰς τὸν στίχ. προσόμοια Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἀσκητικούς ἀληθῶς μαρτυρικούς τε ὑποστάς πόνους Ἅγιε Νικόλαε ἐν Βουνέοις, οἷα ἀδάμας στερρόδς πρὸς τὰς παρατάξεις ἐνστησάμενος, ἐχθρῶν τῶν ἀθέων, θύειν εἰδώλοισι πειθόντων σε· καὶ πειρωμένων, σοῦ τὸν πύργον τῆς πίστεως, βάλλειν τάχιστα, προσκυνεῖν τε τὰ ἕξανα· σὺ δὲ ἐνδυναμούμενος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος ἡσυχνας τούτους ἐμφρόνως, ὁμολογία τῆς πίστεως, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, δι' ἧς εὗρε σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις τῶν μοναστῶν καλλονή, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ παιδρὸν ἀγαλλίαμα, ἡ γλῶσσα ἡ ὀξυτάτη, ὁ διαυγὴς ὀφθαλμός ἐκ Βουνέων τόπων, ὥσπερ ἥλιος, λαμπρῶς ἀπαστράψας, ἐν θεοῖς Μάκαρ χαρίσμασι, καθωραΐσας τὴν ψυχὴν σὺν

τῷ σώματι, ἀπαθεία τε καὶ πολλὴ ὁσιότητι. Χαίροις στυλὲ τῆς πίστεως, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, κήρυξ Τριάδος τῆς θείας, Πατρός Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος· ἡ νῦν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Χαίροις ὡς νικητῆς τῶν παθῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ χριστωνύμου πληρώματος· ὡς λύκων ἡγριωμένων, ἐφορμησάντων ἐν σοὶ, ἐν Βουνέοις Μάκαρ ἡσηχάζοντι· ἐν οἷς καὶ τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς ἐργαζόμενος, ἐπιστηρίζων τοὺς σοὶ ἅμα ἐτύγχανες· καὶ βοῶν αὐτοῖς, μετὰ θάρρους ἀντίστητε· μὴ ὁλως δειλاندρίσητε, πρὸς πίστιν τὴν ἔνθεον, ἀλλὰ τὸ σῶμα προδόντες, ψυχὰς Κυρίῳ προσάξωμεν· παρ' οὗ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀφesis σφαλμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα· Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν ἰδοὺ γὰρ ἐξέλαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος μνήμη, τοῦ ἐξ ἐφῶς ἐν Μάρτυσι Νικολάου· ὅς ἐν ἀσκήσει τὴν σάρκα νεκρώσας, τῷ μαρτυρικῷ στέφει κεκόσμηται· διὸ καὶ ἡ σορὸς τῶν θείων λειψάνων αὐτοῦ, ἀφθόνως πηγάζει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, τοῖς προσιοῦσι μετὰ πόθου, καὶ πιστῶς ἑορτάζουσι, τὴν ἐνδοξον αὐτοῦ ἀθλήσιν· οὐ ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, ἐλέησον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· τῆς ἑορτῆς. Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον· Ἦχος δ'· Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ως τῶν νοσοῦντων ὁ ἄμισθος ἰατρός, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμὸς ὑπερασπιστής, καὶ τῶν ἐν παντοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, Ὁσιομάρτυς ἐξ ἐφῶς Νικόλαε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν ὁρθρον.

Μετὰ τὸν ἐξάλψαμον τὸ, Θεὸς Κύριος. Τροπάριον πρῶτον τῆς ἑορτῆς. Εἶτα τοῦ Ἀγίου, καὶ πάλιν τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν α'. στιχλ. καὶ τοῦ Ἀγίου, Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, τὴν ὑπέρφυτον μνήμην, τιμήσωμεν πιστοὶ, Νικολάου τοῦ Νέου· καθεῖλε γὰρ στερρότατα, τῶν βαρβάρων τὸ φρύαγμα, δυναμούμενος τῇ τοῦ δεσπότης ἰσχύϊ· ὑπὲρ οὗ ἀθλῶν, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· δι' ὃ καὶ δεδόξασται.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὴν β'. στιχολ.

κα. ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Οσίοις καὶ μάρτυσι συνεπαγάλλη σοφὴ ἐκχέας τὸ αἷμά σου, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· Νικόλαε ἐνδοξε· χάριν οὖν ἱαμάτων, ἢ σορὸς τῶν λειψάνων, βρύει τοῖς προσιοῦσιν, εὐσεβείᾳ καὶ πίστει, καὶ πόθῳ τὴν σὴν μνήμην πανηγυρίζουσι.

Μετὰ δὲ τὸν πολυέλεον, κα. ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα

Αγγέλων τάγματα, Μάκαρ ἐθαύμασαν, τὴν καρτερίαν σου, ἐν τῇ ἀθλήσει σου, τὸ σὸν γὰρ Νικόλαε σεπτὸν, σῶμα λόγχῃ ἐπάρη· σπαραγμοὺς ὑπήνεγκας, μαστιζόμενος ἔφερες, χαίρων τε ὑπέμεινας, κεφαλὴν τὴν ἀφαίρεσιν, ἵνα τῷ Χριστῷ συμβασιλεύῃς, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν πρεσβεύων. Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου. Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει· καὶ ὥσει κέδρος.

Στιχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. «Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.» Ζῆτει ἐν τῷ ὄρθρῳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ὁ πεντηκοστός. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου.

Ἦχος πλ. β'.

Οσιομάρτυς Νικόλαε, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναίω· σὺ ἐκ τῆς ἐφῶς ὀρμώμενος, ταῖς τῶν σῶν θαυμάτων ἀκτίσιν, ὡς ἥλιος καταφωτίζεις τὰ πέρατα· καὶ τοὺς ἐν νόσοις κατακεκλιμένους λυτροῦσαι, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἀπαύστοις πρεσβείαις σου.—Τὸ σῶσον ὁ Θεός.—Κανόνες τῆς ἑορτῆς, εἰς ἡ. καὶ τοῦ ἁγίου εἰς ζ'. ἤχος δ'.

Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Αμέτοχον ὄντα με, σοφίας πάσης καὶ χάριτος καὶ νοῦν

καὶ διάνοιαν ὅλως ἀδόκιμον παιδαγωγῆτον, ὕμνεῖν σε τὸν φωσφόρον, Νικόλαον Μάρτυρα τὸν παναοίδιμον.

Μολύνας τὸ σῶμά μου, καὶ τὴν ψυχὴν ὁ πανάθλιος προσφεύγωσι· Ἄγιε, καθικετεῦόν σε, τῇ πρεσβείᾳ σου σωφρόνησον καὶ σῶσον, πασῶν με λυτρούμενος τῶν περιστάσεων.

Γεώδη κατέλιπες, ὡς νουνεχὴς παναοίδιμε, στρατεῖαν τὴν πρόσκαιρον ἀποσεισάμενος· καὶ αἰώνιον, κατέλαβες στρατεῖαν, αἰεὶ εὐφραινόμενος σὺν τοῖς συνάθλοις σου.

Πληθεῖς ἀγαπήσεως, θείας Τρισμάκαρ Νικόλαε· βασάνους ὑπέμεινας καρτερικώτατα· καὶ ἀσκητοῖς, ἡγλαίσμενος πόνοις, Χριστῷ προσήνεξαι, θῦμα πανάριστον.

Δόξα.

Τριάδα ἀμέριστον, ὕμνολογοῦντες, δοξάζομεν, καρδίᾳ καὶ στόματι, θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν, ἱκετεύοντες, αὐτὴν ἡμῖν πταισμάτων, ἄφεσιν δωρῦσασθαι δι' ἀγαθότητα.

Καὶ νῦν.

Τὴν μόνην ἀμόλυντον, ὁ ῥυπαρὸς καὶ πανάσωτος· ἐγὼ ὑπερῷμνητε, ὕμνεῖν οὐ σθένω σε, ἀλλὰ δέομαι, τὰς φρένας φωτίσόν μου, καὶ κάθαρον ἄσπιλε, ἵνα δοξάζω σε.

Καταβασ. Τῆς ἑορτῆς· ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτ.

Δοξάζει τὴν μνήμην σου Παμμάκαρ, ὁ κτίστης τῶν ὁλῶν καὶ Θεός, οὗ γὰρ αὐτὸν ἐδόξασας, γενναίοις ἀγωνίσμασιν· ὅθεν ἀξίως εἴληφας τὰς ἀμοιβὰς τῶν καμάτων σου.

Ζητῶν σε ὁ ἐξ ἐφῶς ἄρχων, ἐν ὄρει Βουνένων ἀκριβῶς, ὡς εἶδε σε ἐκλάμποντα, ἐνδον δρυῶν πανόλβιε, πολλῆς χαρᾶς ἐμπύπλεται, καὶ τὴν υἰεὶαν ἀπέλαβεν.

Ασκήσει στενὴν τρίβον ὁδεύσας, πρὸς πλάτος ὁδεύεις νῦν σοφὴ, τοῦ οὐρανοῦ γηθόμενος Χριστῷ συνὼν τῷ κτίσται σου· ὑπὲρ οὗ καὶ τὴν χάραν σου, ὑπὸ βαρβάρων ἀφῆρησαι.

Τοῦ κόσμου τὰ πέρατα ἐξάδει· λαμπρῶς τὰ θαυμάσια τὰ σά, θαυματουργὲ Νικόλαε, καὶ σοῦ τὴν μνήμην ἐνδοξε, παιδρῶς πανηγυρίζουσα, Χριστὸν ὕμνοῦντα τὸν Κύριον.

Δόξα.

Η ἄκτιστος φύσις καὶ οὐσία, ἡ πανυπερούσιος Τριάς, καὶ Βασιλεία μόνιμος, καὶ ὄντως ἀδιάδοχος, ζωῆς τῆς αἰωνίου σου, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἀξίωσον.

Καὶ νῦν.

Θεοὶ με Θεὸς ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' οἶκτον ἀμέτρητον Ἀγνή· κλαπέντα βρώσει πρότερον, ἀπάτη τῇ τοῦ ὄψεως· καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ἀφθαρτον, πάλιν ζωὴν εἰσοικίζει με.

Κα. ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει καθοπλισθεὶς ἀπειλὰς τῶν βαρβάρων μὴ πτοηθεὶς, προθύμως διήνυσας, τὸν ἀγῶνα Μακάριε· εὐτολμία ἐλέγξας, αὐτῶν τὴν δυσέβειαν· καὶ σοφῶς ἐκδιδάξας, τοῦ λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν τοὺς στεφάνους, παρ' αὐτοῦ ἐχομίσω, ἀξιόους τῶν πόνων σου, καὶ ἰδρώτων σου, Ἀγιε, Ὁσιομάρτυς Νικόλαε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα· ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εξ ἑώας ἤστραψεν ὡς ἑωσφόρος· ὁ Χριστοῦ ἀήττητος, καὶ μέγας ὄντως ἀθλητής· Ὁσιομάρτυς Νικόλαος, ὅς ἐν Βουνέοις ἀσκήσας ἐνήθλησε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθημέμος ἐν δόξῃ.

Ησυχὸς τῶν σῶν λειψάνων, Ἀθλοφόρε Νικόλαε· πᾶσι τοῖς νοσοῦσιν, ῥῶσιν τε καὶ σθένος χαρίζεται καὶ διασώζει παντοίαις περιστάσεως, τοὺς κραυγάζοντας, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Σύμπασα ἡ Θετταλία, Νέε Μάρτυς Νικόλαε· καὶ Ἑλλάς τε πᾶσα, μέγαν σε προστάτην ἐπλούτησαν· καὶ ἐορτάζουσι πάντες εὐφραίνόμενοι καὶ κραυγάζουσι, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Οναρ ὥφθης ἀθλοφόρε, ἀσθενοῦντι τῷ ἄρχοντι, φήσας δρᾶμῶν τάχει, ὅρει τῶν Βουνέων εὐρήσεις με παρὰ πηγῇ ἐν δρυσί, καὶ λήψῃ ἴασιν, τῆς δεινῆς ἀσθενείας, ὃ θαῦμα παράδοξον.

Ασπαζόμεθα ἐν πίστει, σὴν εἰκόνα Νικόλαε· δρύας τε πηγὴν τε, χῶρον τῶν Βουνέων, ὃν ἤρδευσας, Μαρτυρικῷ σου Παμμάκῳ θείῳ αἵματι, καὶ κραυγάζομεν, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου. Δόξα.

Εν τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσιν, ἀνυμνῶ τὴν θεότητα· τὸν Πατέρα μέλπω, ἅμα τῷ Υἱῷ σὺν τῷ Πνεύματι· μίαν οὐσίαν καὶ δόξαν, ἓνα Κύριον, τὸν ὑμνούμενον ὑπὸ πασῶν τῶν δυνάμεων.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκον ὡς τεκοῦσαν, σὲ Θεὸν μετὰ σώματος, ἀνυμνολογοῦμεν, πᾶσαν ἀποτρέποντες αἵρεσιν· ἐν ἑαυτῷ γὰρ ὁ Λόγος ἐξ αἱμάτων σου, σάρκα ἐμψυχον, ζωοπλαστήσας ἐπέφανεν.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Λαρίσσης ὑπέρμαχοι, πάσης δ' Ἑλλάδος ὥφθητε, Νικόλαε Μάρτυς τοῦ Κυρίου· σὺν Ναυουδίῳ, καὶ Γρηγορίῳ σοφῷ, ἅμα Χριστοφόρῳ καὶ λοιποῖς, ὑμῖν συναθλήσασιν, ἀηττήτῳ φρονήματι.

Μιχαήλ, Ἀκίνδυne, Παγκαράτιε· Αἰμιλιανέ, καὶ Παντολέων· σὺν Ἀρμοδίῳ, καὶ Ἰωάννῃ σοφῷ· ἅμα Δημητρίῳ τῷ Κλεινῷ, ἄφεσιν αἰτήσασθαι τοῖς ὑμᾶς ἐορτάζουσι.

Οὐδὲν σοι ἐχώρησε, Χριστοῦ ἀγάπης ἐνδοξε· οὐ λόγῃ, οὐ βέλῳ, οὐδὲ ξίφῳ· ἀλλ' οὐδὲ θάνατος βιαιότατος· ταῦτα πάντα ἤδιστα ἡγοῦ, ἵνα τοῖς συνάθλοις σου συγχορεύῃς αἰώνια.

Συντόνως ἀράμενος, Σταυρὸν τὸν σὸν πανόλβιε, Χριστῷ τῷ Θεῷ κατηκολούθεις· ἕως οὗ τούτου μιμητῆς γέγονας, καὶ τῶν παθημάτων κοινωνός· ὅθεν τῆς λαμπρότητος, ἀπολαύεις πανάριστε. Δόξα.

Τριάς ὁμοούσιε, μονὰς ἡ τρισυπόστατος· ῥῦσαί με παντοίας ἐπηρείας, τοῦ ἀλλοτρίου καὶ καθοδήγησον, τρίβον εἰς εὐθείαν τοῦ ποιεῖν, τὰ εὐαρεστοῦντά σοι, ὅπως τύχω ἀφέσεως. Καὶ νῦν.

Πρὸς σέ μου τὸν ἅπασαν ἐλπίδα Κόρη τίθημι· πρὸς τοὺς οἰκτιρμούς σου καταφεύγω· βλάβης δαιμόνων δεῖξον ἀμέ-

τοχον, τὴν καταποθεῖσάν μου ψυχὴν, καὶ ἐξασθενήσασαν, ἡδονῶν ἐπικλύσεσιν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐβόησε πρωτοπῶν.

Συνώνυμος τοῦ ἐν Μοίροις Νικόλαε γέγονας, καὶ θαυμάτων, κατ' ἐκείνον ὀφθόνως μετείληφας, ἐκ κινδύνων σώζων, τοὺς ἐν πίστει θερμῇ σοὶ προστρέχοντας.

Ω θαῦμα πῶς λεπρὸν ὄντα Μάκαρ ἰάτρευσας, παραχρήμα, καθάρισας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι· ὃς σπουδῇ σὸν οἶκον, ἀνεδείματο μάρτυς Νικόλαε.

Οὐκ ἄξιον ὦ παμμάκαρ σιγᾶν σὰ τεράστια· ἀλλ' εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου λαμπρῶς διηγῆσασθαι, ἵνα ἀνυμνῆται ὑπὸ πάντων πιστῶς καὶ δοξάζεται.

Τῇ αἰγλῇ τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ λαμπρυνόμενος, τῶν εἰδώλων τὸ ζοφῶδες πανσόφως διέλυσας· τῶν βαρβάρων θράσος ἐκ νικήσας εἰς τέλος μακάριε.

Δόξα.

Τρισάκτινον τρισυπόστατον μίαν Θεότητα· τὸν Πατέρα σὺν Υἱῷ τε καὶ Πνεύμα· τὸ ἅγιον, εὐσεβεῖς κηρύττω, ἐν τὰ τρία Θεὸν ὁμοούσιον. Καὶ νῦν.

Οὐράνως γεωθεῖσαν τὴν φύσιν πανάμωμε τῶν ἀνθρώπων, καὶ φθαρεῖσαν, αὐτὴν ἐκαινούργησας· διὰ τοῦτο πόθῳ, ἀσιγίτοις φωναῖς σε γεραίρομεν.

Κοντάκιον ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εξ ἑώας σήμερον ἀναφανέντα, ὡς ἀστέρα πάμφωτον, καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς δυσμὰς ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντα, σὲ ἀνυμνοῦμεν τὸν Νέον Νικόλαον.

Ἔτερον κοντάκιον ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω κοτεφρόνησας, καὶ κόσμον λιπῶν Θεῷ ἠκολούθησας. Ἐξ ἑώας ἄριστε, ἐν Βουνέοις παρῴκησας· ἐν οἷς θύμα γενόμενος Χριστῷ προσενήνεξαι Νικόλαε. Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Προδρόμου τὰς τρίβους διὰ ζήλου Μάκαρ ἐσχηκώς, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐνδὸν τῆς σῆς περιφέρων καρδίας, τὴν

φάσκουσας, μετανοεῖτε· ἀπάρας τῆς σῆς πατρίδος, ὑπερόπτης γενόμενος νεότητος, κόσμου, πλούτου, καὶ ρεούσης δόξης, οἷά τις ἀετὸς ὑπόπτερος ἔπτασαι ἐν Βουνέοις τῆς Θεσσαλίας. Κανὼν τῆς δ.α. Χριστὸν ποθουμένοις σοὶ ἡσυχίας τυχῶν, οὐ μόνον ὑπερβαλλούσῃ ἀσκήσει τὴν σὴν ψυχὴν κατεκάλυνας, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικῶς στέφει, κατὰ τοὺς πάλαι ἐνδόξους μάρτυρας κατεκοσμήτης ἀείμνηστε· καὶ εὐῶδες θύμα γενόμενος, Χριστῷ προσενήνεξαι Νικόλαε.

Ἐν μηνὶ Μαίῳ Θ'.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου, τοῦ ἐν Βουνέοις ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος,

Στίχ. Πολλὰς ὑποστάς Νικόλαε βασάνους, χαίρων ἀνῆλθες ἐν πόλῳ Μάκαρ τάχος.

Ἀμφ' ἐννάτῃ Νικόλαον ἔφον γῆθεν ἄειρον.

Ταῖς τοῦ σοῦ ἀθλοφόρου Νικολάου Χριστὲ πρεσβείας, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Πληρωθήτωσαν αἰσχύνης οἱ παράνομοι, οἱ ἀπιστοῦντες Χριστῷ, καὶ τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. Ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν εἰς σὲ φιλάνθρωπε, ὅτι δέδωκας, τὸν ἀθλοφόρον ἅπασιν, ἱατρεῖον τοῖς νοσοῦσι.

Νῦν ἐξέλαμψεν ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου, μάρτυς ἀήττητε, ὥσπερ ἀστὴρ φωταυγής· καὶ παύει νοσήματα, ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ δαιμόνια ἀποδιώκει Ἀγιε, τῇ ἀφῇ τῶν σῶν λειψάνων.

Ρῦσαι Ἀγιε κινδύνων τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἐπιβουλῆς τε ἐχθρῶν, καὶ νοσημάτων πολλῶν, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, καὶ ἀποσόβησον, σμῆνος ἁθελον, ἀγαρηνῶν πανένδοξε, ἵνα πόθῳ σὲ ὑμνῶμεν.

Εὐφροσύνως τὴν χαρμόσυνον γεραίρομεν, μνήμην σου ἐνδόξε, καὶ προσκυνοῦμεν πιστῶς, σορὸν τῶν λειψάνων σου, συμφώνως ψάλλοντες, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός.

Δόξα.

Προσκυνήσωμεν συμφώνως οἱ θεόφρονες, Τριάδα ἀναρχον, ἓνα Θεόν τοῦ παντός, αὐτὴν δογματίζοντες ἀδιαμέριστον, προαιώνιον, καὶ ποιητὴν τῆς κτίσεως, εὐσεβῶς ὁμολογοῦντες.

Καὶ νῦν.

Υποτέταχται τῷ τόκῳ σου πανάχραντε, ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια, καὶ ἀνυμνοῦσιν αὐτόν· ὃν ἰκέτευε, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, παρασχεῖν τοῖς σέ τιμῶσι.

Ὡδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τίς σε κατ' ἀξίαν εὐφημήσει, Νικόλαε νικηφόρε παναοίδιμε; τίς δὲ ἀριθμήσει σου τὰ λαμπρὰ παλαίσματα, καὶ τὸ θαυμάτων μέγεθος τῶν σῶν πανένδοξε; ἀλλὰ πόθῳ τιμῶμεν καὶ πίστει, τὸν δοξάσαντά σε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εκ γῆς σὺ πρὸς οὐρανοὺς ἀνέπτῃς, Νικόλαε τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα· καὶ ἀπάτην ἅπασαν, τῶν δαιμόνων ἔφυγες· καὶ τῶν εἰδώλων ἅγιε τὴν ματαιότητα, διήλεξας στερεῶς, καὶ νῦν κράζεις, σέ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επέβῃς ἐν αἵμασι οἰκείοις, ὡς ἄρμασι στεφανίτα παμμακάριστε, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια βέβηκας σκηνώματα, παρὰ Χριστοῦ ἐπάξια, γέρα ληψόμενος· καὶ νῦν σὺν τοῖς ἀγγέλοις κραυγάζεις, σέ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιλεων γενέσθαι στεφνφόρε, τὸν μόνον παμβασιλέα καθικέτευε, τοῖς τὴν σὴν πανίερὸν μνήμην ἐορτάζουσιν, ἀμπλακημάτων ἄφεσιν, τούτους αἰτούμενος· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Τρισὶν ὑποστάσεσιν ὑμνοῦμεν, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός τὸν ὑπερούσιον· ὃν ἀγγέλων τάγματα, εὐλαβῶς δοξάζουσιν, ἐν τρισαντίοις ἁσμασι καὶ μελωδήμασι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Ωθαῦμα θαυμάτων, πῶς ὁ πάσης, ἐπέκεινα κτίσεως Θεὸς ἡμῶν, κτίζεται καὶ πλάττεται, ἐκ τῆς θεομήτορος· καὶ καινουργεῖ θελήματι, καὶ ἀναπλάττει με· δι' ἄμετρον αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν· καὶ διὰ θανάτου, παρέχει τὴν ζωὴν μοι.

Ὡδὴ θ'.

Ἄπας γηγενής.

Χόρευε Ἑλλάς, ιδίως δὲ Βούνενα, καὶ ἡ ὑφήλιος· πανηγυρίζετω δε, Χριστοῦ τὸ πλήρωμα τὴν πανένδοξον, τοῦ Νικολάου ἄθλησιν, καὶ ἐκβοάτω θερμῶς· Χαίροις μάκαρ, ἀσκητῶν ἀγλαΐσμα, καὶ μαρτύρων φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ψάλλατε λαοί, καὶ ἄσατε ἅπαντες ὡς ὁ Προφῆτης βοᾷ ὁ Θεὸς δοξάζεται, ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ ἐκάστοτε· καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας στέφει ἐν χάριτι· καὶ δαιμόνων λύει μηχανήματα, καὶ βροτοὺς διασώζει ὡς εὐσπλαγχνος.

Ρεύμασι τῶν σῶν, αἱμάτων Μακάριε, πλάνην κατέσβησας, τῶν εἰδώλων ἅπασαν, καὶ ἐκκλησίας Χριστοῦ τὸ πλήρωμα, ὡς νικητῆς πανάριστος, ἅπαν ἐφαίδρυνας· διὰ τοῦτο πόθῳ σε γεραίρομεν, καὶ συμφώνως ὑμνοῦμεν τὴν μνήμη σου.

Δέχου εὐμενῶς, Νικόλαε ἔνδοξε, νίκης φερώνυμε, ὕμνους τοὺς δε Ἁγίε, οὓς ἐκ χειλέων ἀνάγων φέρομεν· καὶ τὴν σεπτὴν σου ἄθλησιν πανηγυρίζομεν· ἐκβοῶντες, σπεῦσον ἐξελοῦ ἡμᾶς, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων.

Δόξα.

Δεῦτε οἱ πιστοί. Τριάδα ἀμέριστον ὑμνολογήσωμεν, ἀναρχον αἰδίων, οὐσίαν μίαν καὶ κυριότητα, τὴν τοῦ παντός δεσπόζουσαν, καὶ διὰ ἔλεος, συγχωροῦσαν τοῖς βροτοῖς τὰ πταίσματα καὶ παρέχουσαν δόξαν ἀθάνατον.

Καὶ νῦν.

Φώτισον ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, φῶς ἡ κυήσασα· μὴ καταλαβέτω με, τῆς ἁμαρτίας σκότος τὸν δαίμονα, ἀλλ' αὐτὴ με, σῶσον καὶ κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἐπεφάνη ὁ Σωτήρ.

Διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμά σου ἐξέχεας, Νικόλαε γενναioφρων· καὶ τὴν ὀφρὶν τοῦ δυσμενοῦς, ἀνδρείως ἐταπείνωσας· διὰ τοῦτό σε πάντες, φαιδρῶς ἐορτάζομεν.

Ἐτερον ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸς τοῖς ἀστροῖς.

Τῶν φιλεόρτων τὸ στίφος, φαιδρῶς πανηγυρίζετω· τὴν μνήμην τοῦ πανενδόξου, τρισμάκαρος Νικολάου· ὃς αἵματι μαρτυρίου, τὴν ἐκκλησίαν φαιδρύνει.

Καὶ τῆς ἐορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους στίχ. δ'. ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος· νέος ἀστήρ φαινός· τῇ Ἑλλάδι ἐξέλαμψεν, ἐξ ἐφῶς ἄδυτος, καταλάμπων τὰ πέ-
ρατα. Ὁ θεὸς ὄντως Μάρτυς Νικόλαος, καὶ διασώζει τοὺς κινδυνεύοντας· λύει νοσήματα, καὶ δαιμόνων φάλαγκας ἀποσοβεῖ, καὶ πάθῃ δυσίατα· Χριστοῦ τῇ χάριτι.

Χαίροις Ἀγγέλων ἐφάμιλλε, καὶ ἀθλητῶν καλλογή. Προφητῶν Ἀποστόλων τε, καὶ δικαίων σύσκηγε· ὀρθοδόξων ἀγλαΐσμα, χηρῶν προστάτα, καὶ πενομένων τροφεῦ· τῶν ἀσθενούντων ἀκέστορ ἄριστε· πάντων ὑπέρμαχε, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε, καὶ εὐσεβῶς, μνήμην ἐκτελούντων σου, Μάρτυς Νικόλαε.

Απαντες πίστει συνδράμομεν, τῇ τῶν λειψάνων σορῶ, Νικολάου τοῦ Μάρτυρος, φαιδρῶς ἐορτάζοντες· καὶ Χριστὸν ἱκετεύσωμεν, τὸν κτίστην πάντων, Θεὸν καὶ Κύριον· ὅπως πρεσβείαις τοῦ ἀθλοφόρου αὐτοῦ, πάντας λυτρώσῃται, ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ διαιωνίζοντος, ὡς ὑπεράγαθος.

Οσιομάρτυς Νικόλαε, περιουσία θερμῇ, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, σαρκὸς κατεπάτησας, τὸ χαμαίζηλον φρόνημα· καὶ τὴν ψυχὴν σου, ἀρετῶν κάλλεσι, καταλαμπρύνας θεοειδέστατα· πλάνην διήλεγξας, δυσεβοούντων Ἀγίε, ὅφ' ὧν τὸ ζῆν, Μάκαρ ἀφαιρούμενος, χορεύεις ἄληκτα.

Δόξα. Ἦχος α'.

Αγῶνα διπλοῦν ἡγωνίσω, Ἀγίε Νικόλαε· καὶ τὸν δρόμον τετέλεκας τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀθλήσεως· διὸ ἐν ὑψί-

στοις σὺν ἀγγέλοις χορεύεις, ἀντάξια τῶν πόνων σου, εἰληφῶς τὰ ἄνω Βασίλεια· ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ὑμῶν Παμμακάριστε, τῶν πιστῶς ἐορταζόντων, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν.

Τῆς ἐορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανῶνος ὡδὴ γ'. καὶ ζ'. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τὸ, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην «Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν. »

Μεγαλυνάρια εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Δεῦτε εὐφημήσωμέν οἱ πιστοί, τὸν ἐκ τῆς ἐφῶς, ἐξαστράψαντα ἀθλητὴν· φύλακα καὶ ρύστην, χριστιανῶν ἀπάντων, Νικόλαον τὸν Νέον, τοῦ Χριστοῦ τὸν μάρτυρα.

Ἐτερον.

Χαίροις Θετταλίας πάσης φρουρός· χαίροις τῆς Ἑλλάδος πολυούχος καὶ ἀρωγός· χαίροις ὁ Βουνένων τὸν τόπον ἀγιάσας, τοῖς ρείθροις σῶν αἱμάτων, Μάκαρ Νικόλαε.

Ἐτερον.

Φύλαττε τοὺς δούλους σου ἀθλητὰ, τοὺς ἀθροιζομένους τῷ σεπτῷ σου Μάρτυς νηφ· καὶ ἐκτελούντας, τὴν σὴν ἁγίαν μνήμην, ἐκ πάσης ἐπηρείας, σοφὲ καὶ θλίψεως.

Ἐτερον.

Μέγαν σε προστάτην καὶ βοηθόν, κεκτήμεθα Μάρτυς, πεπτωχότες ἐν πειρασμοῖς· ῥῦσαι οὖν Παμμακάαρ, ἡμᾶς λοιμοῦ λιμοῦτε· ὀργῆς τῆς ἄγαρ, θεῖε Νικόλαε.

Εἰς τὸν ἁγιασμόν.

Ταῖς πρεσβείαις τοῦ ἐνδόξου ἀθλοφόρου Ἁγίου Νικολάου· Χριστὲ διαφύλαξον, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ἐκ παντοίας θλίψεως.

Ἐτερον.

Τῇ σορῶ τῶν σῶν λειψάνων προσιοῦσι, μετὰ πόθου Παμμακάαρ Νικόλαε, δώρησε ῥῶσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Τῷ τιμιωτάτῳ, λογιωτάτῳ καὶ τῷ ὄντι φιλοκάλῳ καὶ

κοσμιωτάτῳ ἀνδρὶ Κυρίῳ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝῷ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ἰδοὺ ἐμοὶ ἤδιστε καὶ περιπόθητε, Κύριε Κωνσταντῖνε, ὁ ὠδίνες, ἔτεκες· ἀπῆρτησται τοῦτέστιν ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἐν Βουνένοις τῆς Θετταλίας ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος Ἀγίου Νικολάου τοῦ Νέου. Περὶ ἧς πολλοὺ διάπυρον καὶ διακαεστάτην ἔχων τὴν ἔφρσιν, ἐμοὶ τῷ ἀναγῶγῳ καὶ παιδείας οὐδὲ ἄκρῳ, τὸ τοῦ λόγου, δακτύλῳ ἀψαμένῳ, ἐδίδως τοῦ γ-
χείρημα· οὐκ οἶδ' ὅπως τοῦτο ποιούμενος, παίζων, ἢ δοχιμάζων τὴν τοῦ φιλοκωνσταντίνου Ἰωσήφ δύναμιν καὶ ἀδυναμίαν· εἶξα μὲν τοι, ὦ φιλότῃς τῷ σῷ φιλευσεβεῖ ζητήματι, καὶ τῇ σῇ θεοσεβεῖ κατὰ δύναμιν προθύμως ἐξ ὑπέρ-
τησα, ἄρας καὶ καθάρας τὰ πλεῖα τὰ διακρούσση ἡρανισμένα, καὶ κακοζήλως συντεθειμένα ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ μυοθρό-
τῳ ὀσιομαρτυρικῇ φυλλάδι, ἣν μοι διὰ τοῦ σοῦ συγγενοῦς ἀρτίως πέπομφας· ὅτι δὲ εἰσάμην τινὰ ἐκ τῶν τοῦ δια-
κρούσση, ἐποίησάμην· τουτί, ὦ φιλότῃς, δυοῖν ἔνεκα· τοῦτο μὲν ἵνα μὴ προσκρούσω, ἡ διακρούσση τῷ διακρούσση, τοῦ-
το δὲ, ἵνα μὴ δόξω παλαιούς ἀνδρας, συγγραφεῖς ὅπως δῆ-
ποτε, ἀθετεῖν, καὶ πάμπαν αἶρειν τὸ ἐκείνων μνημόστυνον·
φύλῳ γὰρ καὶ ὁ διακρούσσης ἐκεῖνος, ὥσπερ καὶ αὐτὸς τῇ σῇ ἡδίστῃ μοι λογιώτῃ, χαριζόμενος, ὥς αὐτὸς ἑαυτὸν μαρτυρᾷ ἐν τῇ μετὰ τὴν παλαιὰν ἀκολουθίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν φίλον ἐπιστολῇ, τὴν γραφίδα ἱερογραχικῶς ἐκίνησε.
Τοιγαροῦν δέξαι, οὐ τὸ προσῆκον, ἀλλὰ τὸ δυνατόν ἐμὸν πόνημα, φίλτατε· ὅπερ καὶ ἀνατίθηναι τῇ σῇ ἀγχινοίᾳ, καὶ κρίσει πρὸς ἐπιθεωρίαν καὶ ἐπιδιόρθωσιν. Οἶδα γὰρ οἶδα, εἰ

καὶ δρεσίτροφος, ὅτι πολλῶν ἀνθρώπων εἶδος ἄστεα, καὶ νοὸν ἔγνωσ κατὰ τὸν Ὅμηρον διὸ καὶ πέπεισμαι, ὅτι ὥσπερ πάντα κάλων ἐκίνησας διὰ τὴν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀγίου Νικολάου σύνθεσιν, οὕτω πονήσεις, ἵνα τῇ σῇ ἐπιμελείᾳ, καὶ δαπάνῃ, εἰς τύπον ἐκδοθῇ πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλεόρ-
των, καὶ μνήμην ἄληστον τοῦ σοῦ τιμίου ὀνόματος. Κύριος διαφυλάττοι τὴν σὴν λογιώτητα, πρεσβείαις τοῦ Ὀσιομάρ-
τυρος Νικολάου μετ' εὐζωίας, καὶ ἐν μακρότῃ χρόνων.
Ἀμήν.

αψψ. Φαρμουθὶ φθίνοντος.

Τῆς σῆς μοι πολυαρέτου λογιότητος Ἀδελφὸς ἐν Πνεύματι
Ὁ ταπεινὸς Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
ΙΩΣΗΦ ὁ ἐκ Φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Τοῦ ἐν τῷ τῶν Βουρένων ὄρει ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος.

Πάτερ εὐλόγησον.

Οὗτος ὁ περιφανὴς καὶ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Νέος Νικόλαος, ἦτον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ εὐσεβεῖς γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον· κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἐδειχνεν εὐγενέστερος καὶ θαυμασιώτατος. Ἐπειδὴ ἀπὸ ἀπαλῆς τῆς ἡλικίας, ἦτον κατὰ πολλὰ συνετὸς καὶ φρόνιμος· καὶ δὲν ἀνταμώνετο μὲ νέους ἀτάκτους πώποτε νὰ γελᾷ, καὶ νὰ εὐτραπελίζηται, λέγων αἰσχρολογίας καὶ φλυαρίας κατὰ τὴν τῶν νέων συνήθειαν· ἀλλὰ ἡγάπα νὰ συναναστρέφηται μὲ φρονίμους ἀνθρώπους καὶ γέροντας, διὰ νὰ ἀκούῃ, καὶ νὰ συνομιλῇ ψυχοφελῇ καὶ χρήσιμα λόγια. Ὅταν λοιπὸν κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐδυνάμωσε, τὸν ἔγραψαν εἰς τὴν στρατείαν, διότι ἦτον πολλὰ ἀνδρειωμένος καὶ χρήσιμος· ὅθεν εἰς τοὺς πολέμους ἐπρόκοπτε, καὶ πολλὰς ἀνδραγαθίας ἔκαμε, καὶ ἔγινεν εἰς ὅλους ὀνομαστός καὶ περίφημος· ἀκούσας οὖν ὁ βασιλεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν καλὴν αὐτοῦ φήμην, καὶ πληροφορηθεὶς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πῶς ὁ Νικόλαος ἦτον οὐ μόνον εἰς τὸ λέγειν ἐπιτήδειος, καὶ ἄξιος σύμβουλος, ὅπου ἄλλος κατ' αὐτὸν δὲν εὐρίσκετο. τὸν ἐμήνυσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ συνομιλήσας ἐχάρη πολλὰ, βλέποντας πῶς ἦτον γνωστικός καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος· ὅθεν καὶ τὸν ἔδωκεν καὶ ὀφείκιον δουκός, νὰ ὀρίξῃ ἐπαρχίαν, καὶ νὰ τὸν ὑποτάσσωνται στρατιῶται ὡς ἔπρεπεν· ὁ δὲ Νικόλαος ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀξίαν, καὶ ἔγινεν ἡγεμὼν, δὲν ἔπαυεν καθ' ἐκάστην ἡμέραν νὰ γυμνάζῃ τοὺς στρατιώτας του, νὰ τοὺς ἐρμηνεύῃ τοῦ πολέμου τὰ ἐπιτήδεια, ἐπειδὴ αὐτὰ ἔκαμναν χρεῖα εἰς τὸ ἀξίωμα ὅπου εὐρίσκετο· ἀλλὰ περισσότερον τοὺς ἐνουθέτα καὶ ἐδίδασκε τὰ ἔργα τῆς χριστιανικῆς πολιτείας καὶ τάξεως· πῶς νὰ προσεύχωνται, καὶ νὰ παρακαλοῦσι τὸν Δεσπότην Χριστὸν, νὰ τοὺς δίδῃ δύναμιν κατ' ἐχθρῶν εἰς τὸν πόλεμον· καὶ πολλαῖς φοραῖς τοὺς ἐδιηγείτο ἀνδραγαθίας, καὶ ἱστορίας τῶν παλαιῶν ἀνδρείων, καὶ τρόπαια πῶς ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκησαν κάστρα πολλὰ, καὶ πόλεις ἐκυρίευσαν· ἀλλὰ τὸ περισσότερον ἀπὸ ὅλα καὶ χρησιμώτερον, τοὺς ἐνουθέτα νὰ ἔχουν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν ἀνεξάλειπτον· νὰ μὴ ἀδικήσουν τινὰ πτωχόν, ἢ πλούσιον πώποτε· ὅθεν ὅλοι του οἱ

στρατιῶται, δὲν ἔκαμαν ἀταξίαν ποσῶς εἰς ὅσους ἐπήγαιναν, οὔτε εἶπε τινὰς πώποτε, πῶς οἱ στρατιῶται τοῦ Νικολάου τὸν ἠδίκησαν, ἢ παραμιρῶν αὐτὸν ἐζημίωσαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀποστάτης τὸ μέρος τῆς Θετταλίας καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ὑποτάσσωνται, εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ὥριζε τὴν Ἀνατολὴν, ἀλλὰ ἐπήγαιναν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκούρσευαν, καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἐσκλάβωναν, διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν ὁρίσμούς εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅλην, καὶ ἦλθον οἱ τοπάρχαι μὲ τὰ στρατεύματα μὲ τοὺς ὁποίους ἦτον καὶ ὁ θαυμαστός Νικόλαος μὲ τοὺς ὑπηκόους του, ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ κροτήσαντες πόλεμον τὴν ἐνίκησαν, καὶ προσκυνῆσαντες οἱ Θεσσαλονικεῖς, ὑπεσχέθησαν νὰ δίδωσι πάλιν τὸ διατεταγμένον χαράτζι, καθὼς καὶ πρότερον. Ἐπειτα μισεύοντες ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπῆγαν ἕως εἰς Ἀρίσσαν, ἥτις ὅτο ποτὲ κάστρον δυνατόν καὶ εὐμορφον, καλλοπισμένον, καὶ μὲ πύργους δυνατοὺς φυλαττόμενον· ὅθεν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ ὑποτάξουν, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοὶ ἐνίκηθησαν. Διότι εὐγαίνοντες οἱ Ἀρισσαῖοι ἔδωκαν μέγαν πόλεμον, καὶ πολλοὺς τοῦ φουδάτου ἐφόνευσαν· βλέποντας λοιπὸν ὁ Νικόλαος πῶς οἱ Ῥωμαῖοι καταπονοῦνται, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἔχουν τὰ νικητήρια, ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ λέγωντας, ἰδοὺ οἱ ἀνθρώποι μας ἐνίκηθησαν, καὶ ἂν πέσω καὶ ἐγὼ θά θανατωθῶ εἰς τὸν πόλεμον ἄδικα· καθὼς καὶ αὐτοὶ οἱ τάλανες ἔπαθον, τί με θέλει ὠφελεῖν ἢ πρόσκαιρος τιμὴ τοῦ δουκός, καὶ τὸ φθαρτὸν ἀξίωμα; κάλλιον εἶναι νὰ ζῶ ἄτιμος, πᾶρεξ νὰ ὀρίξω τόσους στρατιώτας, καὶ νὰ λάβω ἄτιμον θάνατον; ποίαν τιμὴν ἔχει πλέον τὸ κορμὶ μου; ἢ ποίαν ὠφέλειαν εὐρίσκει ἡ ψυχὴ μου, ὅταν ἀφανισθῇ ἡ ζωὴ μου ἄκαιρα; κάλλιον εἶναι τὸ λοιπὸν νὰ ὑπάγω νὰ ἡσυχάσω εἰς ἓνα τόπον ἔρημον, νὰ κλαίω τὰς ἀμαρτίας μου, ἵσως νὰ τύχω παρὰ Θεοῦ συγχωρήσεως τὴν ὥραν τῆς κρίσεως· ταῦτα καθ' ἑαυτὸν διαλογιζόμενος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ βουνὸν τῆς Βουνένας, ὅπου ἦτον μέγα δάσος, καὶ κεῖνα μέσα εἰς τὸν λόγκον, καὶ ἐκατοικοῦσαν ἀναχωρηταὶ καὶ ἀσκηταὶ ἐνάρετοι· καὶ ὅταν τοὺς εἶδε, πολλὰ ἐχάρηκεν εὐχαριστήσας τὸν Κύριον ὅπου τὸν ἐφώτισε, καὶ τὸν ὠδήγησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοιοῦτον τόπον ψυχροσωτήριον. Ἐμείνεν οὖν μετ' αὐτῶν συναγωνιζόμενος, καὶ τὴν κατὰ Θεὸν ἀρετὴν ἐργαζόμενος· καὶ βλέποντες ἐκεῖνοι οἱ θαυμαῖοι ἀσκηταὶ τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πρόθυμον, πῶς ἐκοπίαζε περισσῶς εἰς τὴν ἀσκήσιν μὲ νηστείαν, προσευχὴν, καὶ ἀγρυπνίαν ὁλονύκτιον, τὸν ἀγαποῦσαν κατὰ Θεόν· καὶ πολλάκις συνομιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ, παρακινούντες τὸν εἰς περισσοτέραν προκοπὴν ἀρετῆς μὲ ψυχοφελῆ διηγήματα ὅπου τοῦ ἔλεγαν οἱ μακάριοι. Τὰς ὁποίας νουθεσίας καθ' ἐκάστην ἀκούων, ἐσπούδαζεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὅσον ἐδύνατο· καὶ ὅλοι τοὺς τὸν θαύμαζαν, καὶ

εβιάζοντο νὰ μὴ τοὺς περισσεύσῃ εἰς τὴν ἀσκησιν ἕνας, τοιοῦτος νέος. Βλέποντας δὲ ὁ πονηρὸς διάβολος, τὴν κατὰ Θεὸν αὐτῶν πολιτείαν, τὴν θαυμασίαν καὶ ἀξίειναι, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ ἕως τέλους ὁ τρισκατάρατος· καθὼς ἔχει συνήθειαν πάντοτε νὰ ἐμποδίζῃ τὸ καλὸν ὡς μισόκαλος, καὶ νὰ περᾷ τοὺς ἐναρέτους ὁ δόλιος. Ἐξήγειρε τοὺς ἀθέους ἀθάρους, καὶ ἐκούρσευαν τὰ μέρη τῆς Δύσεως· καὶ πατώντας κάστρα καὶ χώρας, καὶ πολλοὺς ἀιχμαλωτίσαντες, ἤλθον καὶ εἰς τὴν Λάρισσαν, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἐπῆραν, καὶ ἐκυρίευσαν ὅλα τὰ περιχώρα· καὶ τόσον τοὺς ἐταπείνωσαν, ὥστε καὶ εἰς τὴν πίστιν τοὺς ἐδυνάστευσαν, νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Δεσπότην Χριστόν, τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν νὰ προσκυνήσουν ἄχρηστα εἰδῶλα· καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσαν ὅπου δὲν ᾔθελθον νὰ προδώσουν τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ ὑπέμειναν διαφόρους τιμωρίας, καὶ κολαστήρια μύρια, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ γλυκυτάτου Χριστοῦ οἱ φιλόχριστοι· καὶ οὕτω μὲ τὴν πρόσκαιρον κάκωσιν ἐκληρονόμησαν αἰώνιον εὐφροσύνην, καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν εἰς βασιλείαν αὐτοῦ τὴν Οὐράνιον. Ὅταν δὲ ταῦτα ἐγένοντο, ἦσαν ὁ ἅγιος Νικόλαος εἰς τὴν σκῆτην τῆς Βουνένης καὶ ἀσκήτευον· τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα· Γρηγόριος, Ἀρμόδιος, Ἰωάννης, Δημήτριος, Μιχαήλ, Ἀκίνδυρος, Θεόδωρος, Παγκράτιος, Παντολέων, Αἰμιλιανὸς καὶ Ναουῦδιος, οἵτινες καθὼς κῦχοντο μίαν νύκτα, ἤλθεν ἄγγελος Κυρίου καὶ λέγει τοὺς, ἐτοιμασθε, καὶ σκέεσθε στερεοί, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας μέλλετε νὰ μαρτυρήσῃτε, διὰ νὰ λάβῃτε τὴν βραβεῖαν καὶ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως, νὰ κληρονομήσῃτε Βασιλείαν Οὐράνιον. Ταῦτα εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἀφανὴς ἐγένετο, οἱ δὲ ἀκούσαντες τὰ χαρμόσυνα εὐαγγέλια ἐχάρησαν· καὶ ἠγωνίζοντο περισσότερον, εἰς νηστείας καὶ προσευχὰς σχολάζοντες, διὰ νὰ γένωσιν ἄξιοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος· καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς ἔμαθον οἱ αἰμοβόροι κύνες ἐκεῖνοι βάρβαροι Ἀθάρροι, ὅτι εἰς τὸ βουνὸν τῆς Βουνένης ἐκατοικοῦσαν ἀσκηταί, νηστεύοντες καὶ προσκυνούντες ἡμέραν καὶ νύκταν ἀκαταπαύστως τὸν Κύριον· λοιπὸν ἄρμα-τώθηκαν, καὶ ἐπῆγαν νὰ τοὺς φονεύσωσιν· ὁ δὲ ἅγιος Νικόλαος ἐνουθέτει τοὺς ἀδελφούς καὶ συνασκητάς του, καὶ τοὺς ἐσυμβούλευεν οὕτως λέγοντας· μὴ φοβηθῶμεν ἀδελφοί τὸν πρόσκαιρον θάνατον, μήτε ποσῶς δειλιάσωμεν, ὅτι τῶρα ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ δεῖξωμεν τὴν ἀνδρείαν μας, νὰ κληρονομήσωμεν διὰ μικρὰν καὶ ὀλίγην παιδευσιν παντοτινὴν εὐφροσύνην καὶ ἀνάπαυσιν αἰωνίζουσαν αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγοντος τοῦ ἁγίου πρὸς στερέωσιν τῶν ἀδελφῶν, ἐφθασαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ αἰμοβόροι ὡς θηρία ἀνήμερα, καὶ λαθόντας τοὺς ἁγίους ἐτιμωροῦσαν αὐτοὺς ἀνιλεῶς καὶ ἀσπλαγχνα, μὲ στρέβλας, ῥαβδισμοὺς, καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κολαστήρια. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ μακάριοι ὑπέμειναν ἀνδρειωμένα καὶ γενναϊότατα, ὅσας βασάνους τοὺς ἔκαμαν, καὶ δὲν ἐπρόδωκαν τὴν εὐσέβειαν· ἔθεν οἱ βάρβαροι τοὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ

τοὺς ἐπροξένησαν μὲ τὸν προσωρινὸν θάνατον, ἀθάνατον ζωὴν καὶ βασιλείαν Οὐράνιον.

Τὸν δὲ ἅγιον Νικόλαον ἰδόντες εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ὠραιότατην, καὶ γνωρίσαντες τὴν φρόνησιν καὶ ἀνδρείαν του, δὲν τὸν ἐπείραζαν τίποτε, ἀλλὰ μὲ λόγια ῥαδιουργίας καὶ κολακείας τὸν ἐσυντύχαιναν, ἐλπίζοντες οἱ ἀνόητοι καὶ παράφρονες νὰ τὸν φέρουν εἰς μιαιώτατον σέβας τοὺς· ἀλλὰ ματαίως οἱ μάταιοι καὶ ψευδῶς ἐμελέτησαν· διότι ποσῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν παρασλεύσουν ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν· ἀλλὰ τοὺς ἀπεκρίνατο φρόνιμα εἰς τὰς κολακείας ὅπου τοῦ ἔλεγον, ὡς ἑξῆς.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι μωρὸν παιδίον νὰ γελασθῶ ἄγνωστα, νὰ ἀρνηθῶ τὸν ἀληθῆ Θεόν ὅπου μὲ ἐπλασε, νὰ προσκυνήσω εἰδῶλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα, ἀλλὰ καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἤμουν εὐσεβὴς χριστιανὸς καὶ ὀρθόδοξος, οὕτως ἕως νὰ δώσω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὰς ἀχράντους χεῖρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Σωτῆρά μου, προσκυνῶ, λατρεύω, καὶ σεβόμαι· καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του ἔχω μεγάλην προθυμίαν καὶ πόθον ἀνείκαστον, νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, τοὺς δὲ ἰδικούς σας θεοὺς καταφρονῶ καὶ ἀτιμάζω ὡς πέτραις ὅπου εἶναι καὶ ξύλα ἀναίσθητα, καὶ ἄλλη τις ὕλη καταφρονεμένη καὶ ἄχρηστος. Ἐπειτα πάλιν τὸν ἐκολάκευσαν λέγοντες. Νικόλαε, μὴ χάσῃς τοιαύτην ἀνδρείαν καὶ ὠραιότητα ματαίως καὶ ἀνωφέλεια, ὅτι ὁ Χριστὸς σου δὲν θέλει σὲ δώσει τινα βοήθειαν, μόνον κάμε αὐτὸ ποῦ σὲ λέγομεν, καὶ γένου συγκοινωνός μας καὶ ὁμόφρων εἰς τὸ προσκύνημα, νὰ μὴ ὑστερήθῃς τὴν γλυκυτάτην ταύτην ζωὴν, μὲ πολλὰ καὶ πάνδενα κολαστήρια, ὅπου μέλλεις νὰ λάβῃς σήμερον ἀπὸ λόγου μας, ἐὰν καταφρονήσῃς τοὺς λόγους μας, λέγει τοὺς ὁ ἅγιος· αὐτὸ ὅπου φοβερίζετε νὰ μὲ κάμῃτε, ἐπιθυμῶ πολλὰ καὶ ὀρέγομαι, ὅτι ἐὰν μὲ χωρίσῃτε ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην τὴν ματαίαν καὶ πρόσκαιρον, μοῦ προξενάτε βασιλείαν Οὐράνιον, καὶ ζωὴν ἀτελεύτητον, νὰ συνδοξασθῶ μὲ τὸν Χριστόν μου πάντοτε, νὰ ἔχω χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν ἄρρητον εἰς τὸν Παράδεισον πάντοτε· ὅταν οὖν ἐγνώρισαν ὅτι δὲν ἤμπορουν νὰ μετασλεύσουν ἀπὸ τὸ σέβας του, ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ δώσουν σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον· καὶ πρῶτον μὲν τὸν ἔδειραν ἀνελεῆμονα, ἕως αὐτὸ ἐκοκκίνησεν ἡ γῆ ἀπὸ τὸ ἅγιον αἷμά του· δύο καὶ τρεῖς φορὰς ἀλλάχθησαν οἱ μαστίζοντες, ὁ δὲ ἅγιος ἐκαρτέρει γενναίως τοιαῦτα εὐχόμενος, ὑπομένων ὑπέμεινε τὸν Κύριον· καὶ τόσον ὑπέμεινε τὴν μαστίγωσιν, ὅπου ἐφαίνετο πῶς ἐπασχεν ἄλλος κατὰ ἀλήθειαν. Ἐπειτα τὸν ἔδεσαν εἰς ἕνα δένδρον καὶ τὸν ἐτόξευαν· μετὰ ταῦτα ἐπῆραν τὸ ἰδικόν του κοντάρι καὶ τὸν ἐλόχευσαν, καὶ ἄλλαις πολλαῖς τιμωρίαις τοῦ ἔκαμαν καὶ διάφορα βάσανα, λέγοντές του νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδῶλα· αὐτὸς δὲ τοὺς ἀπεκρίνατο ἀφοῦ, καὶ τοὺς ὕβριζε λέγοντας· θηριόγνωμοι καὶ ἀπάνθρωποι, ὅπου μόνον σχῆμα ἀνθρώπων ἔχετε, ἀμὴ ποσῶς δὲν μετέχετε ἀνθρωπίνης γνώσεως, μὴ ἔχετε ἐλπίδα τινα

μέ ταῦτα τὰ βάσανα νὰ μὲ χωρήσετε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου. Διότι ὅσα κακὰ μὲ κάμετε, τόσα στέφανα μοῦ πλέκετε· καὶ ὁ Χριστὸς, παραστέκεται βοηθός μου, καὶ μοῦ ἐλαφρύνει τὴν παιδείου· ὅθεν πόνον τινά, ἢ τιμωρίαν ποσῶς δὲν αἰσθάνομαι· ταῦτα ἀκούσαντες οἱ βάρβαροι ἀπελπίσθησαν. Καὶ γνωρίζοντες ὅτι δὲν θέλουν δυνηθῆναι νὰ μεταγυρίσουν τὴν γνώμην του, ἂν τοῦ δώσουν καὶ ἕτερα μύρια κολαστήρια. Ἐκοψαν τὴν ἀγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν εἰς τὰς ἐννέα τοῦ Μαΐου μηνός, καὶ ἡ μὲν μακαρία του ψυχὴ καὶ ὁλόφωτος ἀνῆλθεν εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα, ἔχουσα τοὺς φωτεινοὺς ἀγγέλους συνευφραϊνομένους αὐτῇ καὶ συμπάλλοντες· τὸ δὲ ἅγιον καὶ πανσεβάσμιον αὐτοῦ λείψανον ἔμεινεν εἰς τὸ βουνὸ ἐκεῖνο ἀταρῶν καὶ ἀνεπιμέλητον· ὁμῶς μὲ τὴν χάριν τοῦ μεγαλοδώρου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἐφυλάχθη ἀπὸ θεοῦ ἀγγέλους τόσους χρόνους ἀβλαβὸν καὶ ἀκέραιον, ἕως ὅτου ἠθέλησεν αὐτὸς ὁ μέγας Θεὸς καὶ τὸ ἐφανερώσει μὲ τρόπον θαυμασίον, ὡς θησαυρὸν πολύτιμον· διότι ὅσοι εἰς τὴν γῆν τὸν ἐδόξασαν, καὶ διὰ τὸ Πανάγιον αὐτοῦ καὶ ὑπερύμνητον ὄνομα ἠγωνίσθησαν, τοὺς ἐτίμησε αὐτὸς ὁ Πανάγαθος, καὶ τοὺς ἀντήμειψε πλοῦσια, ποιήσας αὐτοὺς υἱούς καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας του καὶ οὐ μόνον εἰς τοὺς οὐρανοὺς τοὺς ἀποδίδει τὸν μισθὸν τῶν καμάτων μυριοπλάσια, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τοὺς δίδει χάριν καὶ δύναμιν νὰ κάμνουν θαυματοουργίας καὶ τέρατα, νὰ τοὺς δοξάζουν καὶ οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ παρακινουῦνται καὶ ἄλλοι εἰς τὰ καλὰ ἔργα, καὶ νὰ τοὺς μιμῶνται τὸ κατὰ δύναμιν, βλέποντες τὰ θαυμάσια ὅπου κάμνουνσι, καθὼς καὶ τὸν ὁσιομάρτυρα αὐτοῦ Νικόλαον μεγαλοπρεπῶς ἐθαυμάστωσε, διὰ νὰ γνωρίσῃ πᾶς ἕνας πόσας παρρησίας παρ' αὐτοῦ τοῦ Παναγάρχου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ ἡξιώθη. Ἀκούσατε λοιπὸν ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων αὐτοῦ ἕνα ὅπου ἐτέλεσε, καὶ ἀπὸ τοῦτο νὰ συμπεράνητε καὶ τὰ ἐπίλοιπα· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μέρους γνωρίζεται τὸ ὅλον.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἦγον εἰς τὴν αὐτὴν χώραν ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ ὁσιομάρτυς Νικόλαος ἦτον ἕνας μέγας ἄρχων κατὰ πολλὰ πλοῦσιος, τοῦ ὁποῦ συνέβη μεγάλη ἀσθένεια ὅπου λέγεται λῶθα, ἥτις ἔτρωγε πολὺν καιρὸν καὶ ἐκαταδαπάνα τὰς σάρκας του· καὶ ἐξοδιάζοντας εἰς τοὺς ἰατροὺς πολλὰ χρήματα, δὲν εἶδε καμμίαν ὠφέλειαν, ἀλλὰ μάλιστα ὅσον αὐτὸς ἐξοδίαζε, τοσοῦτον ἡ ἀσθένεια ἐπερίσσευε· ὅθεν εἶχε θλίψιν ἀνῆλκαστον· καὶ μίαν νύκταν ὅταν ἐκοιμᾶτο ὁ ἄρχων, τοῦ φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον του ὁ ἅγιος λέγωντας· διατί κοπιᾶς καὶ ἐξοδιάζεις τὸν πλοῦτόν σου ἀνωφέλευτα; ὕπαγε εἰς τὸ μέρος τῆς Λαρίσσης νὰ ἐρωτήσης νὰ σὲ δείξουν τὸ βουνὸν τῆς Βουνένης, καὶ ἐκεῖ νὰ ἐρευνήσης καλὰ τὸν τόπον, καὶ θέλεις εὑρεῖ εἰς μίαν βρύσιν τὸ λείψανόν μου, καὶ αὐτὸ θέλει δώσει τὴν ἰατρίαν τῆς δεινῆς ἀρρώστιας· τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξημέρωσεν ἡγέρθη τῆς κλίνης ὁ ἄρρώστος, καὶ χωρὶς νὰ παραγγείλῃ διὰ τὸν οἶκόν του τίποτε, πορευθεὶς παρευθὺς εἰς τὴν θάλασσαν ἤρε καράβι, καὶ ἐταξίδευσεν εἰς τὴν Λάρισσαν·

καὶ φθάνοντας εἰς τὸν τόπον ὅπου τοῦ εἶπεν ὁ ἅγιος ἤρε τὴν βρύσιν καὶ πολλὰ ἐχάρη· Ἐπειτα ἐρευνῶντας μὲ πολὺν κόπον ἐπιμελέστατα, διατί ἦτο λόγγος περισσὸς καὶ δένδρα πολλὰ μεγάλα δασέα, ἤρε τὸ πάντιμον τοῦ μάρτυρος λείψανον μὲ τὴν θεῖαν βοήθειαν, τὸ ὅποῖον ἦτον ἀκόμη σῶον καὶ ἀκέραιον τόσους χρόνους, ὃ τοῦ θαύματος, καὶ εὐωδίαζεν ἄμετρα τότε ὁ ἄρχων ἐπλύθη εἰς τὴν βρύσιν πρότερον, ἔπειτα κατησπάζετο τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως· καὶ παρευθὺς ἔφυγεν ἡ ἀσθένειά του, καθὼς τὸ σκότος ὑπὸ τοῦ φωτός ἀφανίζεται· καὶ ἔμεινεν εἰς μίαν στιγμὴν ὑγιὲς ὅλος, χωρὶς νὰ μὲν ἄσχημιά ποσῶς εἰς τὴν σάρκα του· ὅθεν διὰ νὰ μὴ φανῇ πρὸς τὴν τοιαύτην μεγίστην εὐεργεσίαν, ἀχάριστος ἐκαθάρισεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν τόπον ὅπου ἤρε τὸν πάντιμον αὐτὸν θησαυρὸν, καὶ ἔκτισε μίαν ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου· ἔπειτα ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγαλλόμενος, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶντας τὸν ἅγιον· ἐπῆρε δὲ καὶ ὀλίγον μέρος ἀπὸ τοῦ ἁγίου λείψανον, καὶ χῶμα ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ ὅσοι τὸ ἀσπάζοντο ἰατρεύοντο ἀπὸ πᾶσαν ἀσθένειαν, οὐ μόνον δὲ τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἐτέλεσεν ὁ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυς Νικόλαος, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ διηγήσεως ἄξια· διότι ὁ ἄρχων ἐκεῖνος ὅπου ἰατρεύθη, τὸ ἐκήρυττε πανταχοῦ· καὶ ὄχι μόνον ἐκεῖ, εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅλοι τὸ ἔμαθον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Δύσιν ἡ φήμη τοῦ ἔφθασε, καὶ ἔτρεχον ἀπὸ κάθε τόπον ὅσοι εἶχαν ἀσθενείας, καὶ παρευθὺς ἰατρεύοντο· καθένας κατὰ τὴν πίστιν ὅπου εἶχε πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὸν Μάρτυρα εὐλάβειαν· καὶ οὐ μόνον τότε ἐθαυματούργει ὁ ἅγιος, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον ἐνεργεῖ μεγάλα θαυμάσια εἰς ἐκεῖνους ὅπου ἔχουν πίστιν ἀνόθευτον πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, καὶ εὐλάβειαν θερμὴν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ τὸν πανηγυρίζουν θεαρέστως με ὕμνους μὲ ψαλμωδίας, καὶ με συντριβὴν καὶ ταπεινώσιν. Ἀρμόδιον δὲ εἶναι νὰ εἰποῦμεν, ὅτι εἰς τὴν νῆσον Ἀνδρον καλουμένην, διατελεῖ ἱερὸν καὶ σεβασμιον Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν μύροις· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ Σεβασμίῳ Μοναστηρίῳ εὐρίσκεται, ὥσπερ τις θησαυρὸς πολύτιμος, καὶ ἡ θαυματοργὸς καὶ χαριτόβρυτος κἀρα τοῦτου τοῦ ἐν Ὁσίοις καὶ Μάρτυσι Νικολάου τοῦ Νέου, ἥτις ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ διατελούντων πατέρων πολλάκις ἐν Κωνσταντινουπόλει μετακομιζομένη εἰς τὸ μετόχιον ἐν τῷ κατὰ τὸ Βλαχ-σαράγι ἔχοντος τοῦ διαληφθέντος Μοναστηρίου, πολλὰ καὶ ἄπειρα θαύματα ἐπιτελεῖ, ὅπου ἂν προσκληθῇ εἰς ἁγιασμόν. Ἄς χαροῦμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς σήμερον, καὶ ἄς εὐφρανθῶμεν τῷ Πνεύματι· ἄς τιμήσωμεν τὸν ἅγιον, καὶ ἄς τὸν ἐγκωμιάσωμεν μὲ καθαρὰν καρδίαν, καὶ μὲ σῶφρονα λογισμόν· καὶ ἄς τὸν εὐχαριστήσωμεν ὄχι μὲ ἄπρεπα ἔργα ὅπου δὲν ἀρμύζουν εἰς τὴν χριστιανικὴν τάξιν, δηλονότι μὲ πολυφαγίας καὶ μέθαις, καὶ μὲ χοροὺς καὶ φωναῖς ἄτακταις· ἀλλὰ μὲ ἐλεημοσύνην, καὶ προσευχὰς καὶ με δάκρυα, καὶ μὲ ἄλλα ἔργα θεάρεστα· καὶ τότε ἔχοντες μισθὸν πολὺν, ὅποταν τοιοῦτοτρόπως ἐορταζώμεν· ἄς κακοπα-

θήσωμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, ἐκκόπτοντες τὰ σαρκικά μας θελήματα, διὰ νὰ γένωμεν τῶν Μαρτύρων συμμετοχοί, νὰ λάβωμεν ἴσον μισθὸν με τοὺς Μάρτυρας· εἶδε νικηθῶμεν ἀπὸ τὰ σαρκικά πάθη καὶ πέσωμεν, εἶναι σχεδὸν τόσον ἀμάρτημα, ὥσπερ νὰ ἐπροσκυνούσαμεν τὰ ἀνάσθητα εἰδῶλα· νίκησον λοιπὸν τὰ πάθη καὶ ἐλαττώματα ἀνθρώπε, νὰ γένῃς Μάρτυς εἰς τὴν προαίρεσιν χωρὶς νὰ χύσῃς τὸ αἷμά σου· τοὔτέστιν ὁπότεν τινὰς σὲ ὑβρίσῃ, ἢ ἀδικήσῃ, ἢ δειρῇ σε, μακροθύμησον, καὶ ὑπόμεινον τὴν ὕβριν διὰ τὸν Κύριον διὰ νὰ τιμηθῇς ὑπ' αὐτοῦ αἰώνια. Εἰ δὲ καὶ θυμωθῇς καὶ ἀποδώσῃς τῷ πταίσαντί σοι κακὸν, περισσότερον, ἔγινες παραβάτης τῆς παραγγελίας τοῦ Χριστοῦ λέγοντος, ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ σχεδὸν ἐπροσκύνησες τὸν Ἄρεα· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη καὶ ἀμαρτήματα· δηλαδή· ἐὰν ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν διάβολος σὲ παραινέῃ νὰ πορνεύσῃς καὶ σὺ ἐναντιωθῇς ἀνδρείως με προσευχὰς καὶ νηστείας καὶ δάκρυα, νὰ νικήσῃς τῆς σαρκὸς τὸ σκάνδαλον, λογιζέσαι Μάρτυς τῆς σωφροσύνης κατ' ἀλήθειαν· εἶδε καὶ πορνεύσῃς, ἐπροσκύνῃς τῆς μιαρᾶς Ἀφροδίτης τὸ εἰδῶλον· ἐὰν μεθύσῃς ἐθυσίαςες εἰς τὸν Διόνυσον· ἐὰν βλασφημήσῃς, ἢ κάμῃς ὄρκον ψεύματα, ἀρνητῆς λογιζέσαι· ἐὰν ἦσαι φιλάργυρος καὶ ἀσπλαγχνος, καὶ δὲν συμπονῇς τοὺς πένητας εἰς τὴν ἀνάγκην τους, ἀλλ' αὐτοὶ μὲν πεινοῦν, καὶ παγώνουσι ἀπὸ τὴν γύμνωσιν, σὺ δὲ φυλάττεις εἰς τὸ σεντοῦκι τὰ χρήματα, καὶ τὰ προσκυνᾷς ὡς εἰδῶλα, εἰδωλολάτρης κατὰ τὸν ἀπόστολον λογιζέσαι. Στοχάσου λοιπὸν χριστιανέ· ὅτι ὅταν δανεῖζῃς τὸν χρεῖαν ἔχοντα, καὶ ἐλεῇς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ με ἰλαρότητα, θέλει σὲ τὰ ἀποδώσει ὁ Θεοπότης Χριστὸς εἰς τὴν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν τῆς κρίσεως μυριοπλάσια, νὰ συναγάλλῃσαι με τοὺς ἁγίους πάντας αἰώνια, εἰς τὴν Βασιλείαν τὴν Οὐράνιον· Εἶδε καὶ φανῇς ἀσπλαγχνος, καταχωνύων καὶ φυλάττων τὰ χρήματα, σοῦ ἀποθανόντος τὰ πέρνου ἀλλοι, καὶ σὺ τρισάθλιε κληρονομεῖς τὴν γέεναν τοῦ πυρὸς, καὶ συμφλέγῃσαι αἰωνίως, καθὼς καὶ ὁ εὐαγγελικὸς ἐκεῖνος πλούσιος ὡς ἀνελεήμων, καὶ ἀσπλαγχνος καὶ φιλάργυρος· ὅσοι λοιπὸν εἴθετε πλούσιοι σπεύρατε εἰς τὰς κοιλάς τῶν πενήτων τὸν πλοῦτον διὰ νὰ ἐσοδιάσετε εἰς τὴν οὐράνιον ἀποθήκην, νὰ εὐφραίνεσθε πάντοτε· καὶ ὅσοι πανηγυρίζετε τὰς μνήμας τῶν ἁγίων, μὴ προσκαλῆτε πλουσίους εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, διατὶ οἱ πλούσιοι σὰς φιλεύουν πάλιν ἀμοιβαίως αὐριοι, καὶ ἀνταμείβεσθε, καὶ δὲν σὰς γνωρίζουν καμμίαν χάριν οἱ ἅγιοι· ἀμὴ ὅταν χορτάσῃτε πτωχοὺς, σὰς ἀντάμειβει τὴν χάριν πλουσιοπάροχα ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν, χαριζόμενος ὑμῖν τὴν Οὐράνιον αὐτοῦ Βασιλείαν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν. Ἀμήν.